

дено. А тѣ въ това врѣме отваряли уста широко и крѣщѣли обикновената си пѣсенъ:

„Гладни сме, гладни сме, дай ни храна“!

— Да, вие сте гладни, но азъ съмъ малка и не мога ви намѣри храна. защото едвамъ себе си прѣхранвамъ.

Майката на птиченцата дохождала съ пеперудка въ уста и я пущала грижливо само въ устата на едното птиченце и пакъ отлитала надалечъ. Въ това врѣме останалитѣ крѣщятъ и отварятъ уста още на широко, но тя не ги поглежда. Ето слѣдъ малко тя пакъ се връща съ нова пеперудка и я слага въ устата на другото птиче. Така отива и се връща по стотини пѣти, дордѣ ги нахрани добрѣ, а жабата ги само гледа и се чуди.

По едно врѣме на жабата станало мъчно и си казала:

— Колко съмъ била нещастна азъ въ своитѣ младини! Никой не се е грижилъ така за ме-